

Sándor bátyám, ides bátyám,
Ides bátyám, Sándor bátyám.

IV.

Hej, de bitang lett az élet,
Minden ember cseléddé lett.
Földre néző bús cseléddé,
Korbács-tűrő vén cseléddé,
Mintha vére hűt ki vóna,
Mintha mindenki úr vóna,
Mintha szóga egyse vóna.
Láncra verik az apámat,
Teherbe verik hűgámat,
Sírba teszik az anyámat,
Elhajtották a marhámat.
Sose járt itt ilyen tatár!
Otthon van nálunk a zsandár,
Az vigyáz a major-rendre.
Azt mondják, hogy így van rendbe,
Cseléd ember így van csendbe.
Bizony, van baj garmadával!
Úgy elmennék a halállal,
Senki se tartana vissza.
De gondojjuk, majd megissza
Valaki a levét ennek!
S így a napok tovamennek.

V.

Azért úgy a hamu alatt
Sándor bátyám tüze gyullad.

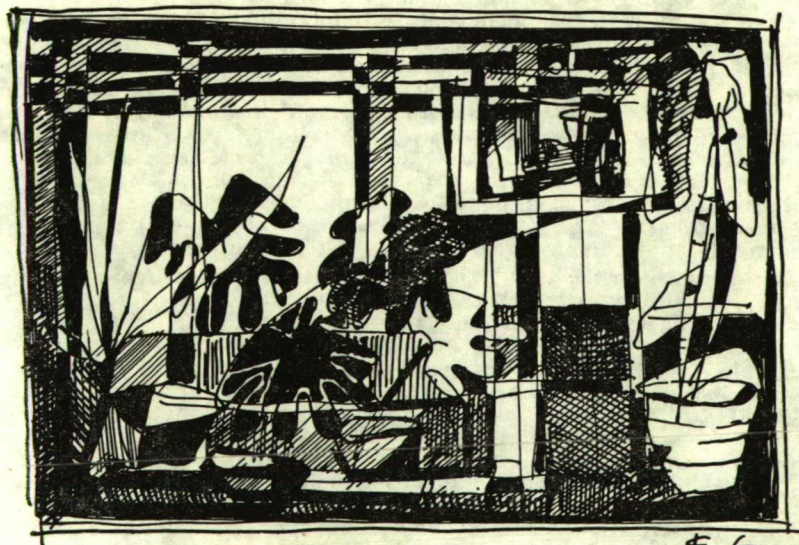
Nem pattogó, nem ég lánggal,
Mégsem hamvad a világgal.
Lassan érik vad paráztsba,
Tüzet ver majd hét határba.
Terjed a tűz hét világra,
Nagy majorról kis tanyára.
Egy országból másikba csap,
Minden cseléd kapára kap.
Jaj, csak soká ne tartana,
Jaj, csak mindjárt felcsaphatna,
Hej, csak kiáltanék nagyot,
Olyan verekednén vagyok!
Nem birom ki, ides bátyám,
Belehalok, Sándor bátyám,
Sándor bátyám, ides bátyám,
ides bátyám, Sándor bátyám!

VI.

Vén koca a széles ólba,
Belébutt a szalmás hóba,
Megnyugodott, békén maradt,
Sándor bátyám tovahaladt.
Lenézett a havas földre,
Minden világos lett tőle,
Csak a kastély sárga orma
Mintha belepirult volna.

...
Kin' a fagyon soká álltam,
Lassan haladt, soká láttam.

... Csakhogy egyszer én is láttam.

§. 63.

Fischer Ernő rajza